

jí... To ona nikdy nemusela. Ani Pavlovi ten pohled neušel – a uvědomil si, že až v červenci bude v tomhle bytě vrnět další potomek, čeká Míšu období, které ona sama bude hodnotit jako útrpné. I když se ještě před měsícem dušovala, že se na mrně docela těší... Ale ten nepřející pohled v jejích očích mu na klidu nepřidal.

Dora nachystala na stůl pohoštění a očima popohnala muže, ať každému naleje po štamprli slivovice z loňských švestek, která páčila na jazyku a vháněla do očí slzy. Věděla, že zrak se zamílí každému – jen Tomášovi ne, to by se raději udusil, než by dal znát jakoukoliv slabost. Prostě voják, který každé poklesnutí kolen vnímá jako zženštilost, v lepším případě infantilitu. Teď mu to ale Dorka nepřipomínala, byla ráda, že ho po dlouhých měsících zase vidí i s rodinou. Tomáš se odstěhoval z Přerova, sice kvůli tomu syčel, nadával a vyhrožoval smrtí ministru obrany i prezidentovi republiky, psal dopisy do novin a rtuťovitě vyskakoval v místní televizi, atakoval přerovského primátora i olomouckého hejtmana, psal do senátu i do parlamentu, nadával na premiéra i na Evropskou unii... ale nakonec kapituloval. Navzdory všem protestům a snahám byla věhlasná přerovská vrtulníková základna přemístěna do Náměstě nad Oslavou – a kdo z kluků chtěl u armády dělat jakousi kariéru, musel sbalit kufry, přemluvit rodinu a odstěhovat se za prací do sto třicet kilometrů vzdáleného města. V roce 2013 nad městem přeletěl poslední vrtulník – definitivní konec, při kterém on i otec zamáčkli slzu... V Náměstí si Tomáš se ženou koupili domek a druhý rok se tam zabydlovali, ale jemu se pořád stýskalo po Přerově. Jako pilot, který létával na mise a tušil slibnou budoucnost, ne-

měl na vybranou. Pravda je, že i tátu to štvalo. Byl zvyklý mít všechny kolem sebe – a vnuček od syna si moc neužíval, spíše jen po telefonu nebo přes *skajp*. Tomáš se zdál otrávený i z jiných důvodů, o nichž se ale v rodině taktně mlčelo – a když se o nich mluvilo, pak jen pološeptem. Tomáš měl totiž jasnou vidinu – syna, který tu vojenskou tradici v jejich rodině požene ještě výš než on a otec. A místo toho mu Sylva rodila jednu holku za druhou. Po poslední Bíbě řekla na další těhotenství jasné „ne“ a Tomáš zlostně likvidoval své dětské modely letadel, které s tátou po večerech lepili. Když na to Dora vzpomněla, ještě teď cítila v nose nakyslý zápach lepidla a barviček, který se jako dusivý odér táhl jejich dětským pokojem.

„Už víte, co to bude?“ zeptal se Tomáš a bradou hodil k jejímu mírně se vzdouvajícímu břichu. Cítila v jeho slovech nádech závisti, že by se v jejím těle mohl zahnízdít chlapec? Nebo ho jen podezírá? Nadechla se...

„Budeme to s jistotou vědět až za pár týdnů. Teď je brzo, vždyť je Dorka teprve ve druhém měsíci, vid?“ předechnal ji s odpovědí otec. „Já to ale typuju na kluka. U Michalky v těch prvních týdnech zvracela a omdlívala... a teď je úplně fit. Stejně to měla i maminka, že jo?“ otočil se ke své ženě. Terezie Weberová léty naučeným pohybem víček převrátila oči vsloup. Jednak kvůli té jeho hloupé dedukci – a taky tak trochu kvůli tomu, že nehodlala zbytečně dráždit Tomáše, který se nad tou poznámkou o klukovi ošíval jako zblešený čokl. Nechtěla, aby trápil Sylvu další honbou za vysněným klukem. To už by u nich bylo na развод.

Pavel raději všem nalil, společně si ťukli na krááásné Vánoce a nechali na jazyku tancovat natrpklou chuť trnek. „To

byl hotový čardáš,“ liboval si Ludvík Weber, „takovou slivovici jsem pil naposledy v pětadesátém v Sovětském svazu, přivezli ji tam tankisti z Maďarska, málem jsem tehdy přišel o oči, kluci pak zvraceli krev a čurali žíravinu...“

Tuhle historku znali – stejně jako většinu otcových průpovědek. A nebýt máminých vytažených očí, mohli by i pokračovat: „... A když jsme pak šli na velkou, měli jsme u zadku modrý plamen... a plíce rozervané na kusy... a prsty u nohou se nám kroutily do takových esíček...“

Dům pro umírající. Hrozně znějící slova. Ale když do něj Dora za poslední dva týdny vstupovala už potřetí, žádný stísněný pocit z těch chodeb neměla. Hospic ji už nešněroval a neděsil, jako když tu byla poprvé. Byla si vědoma, že je to i lidmi, kteří tu vytvářejí jakousi oázu klidu – jako kdyby to bylo jen místo oddechu, taková čekárna, kde člověk odpočine, nabere dech a pokračuje dál. Aspoň všichni se tak tvářili – a snad i věřili tomu, že lidé na smrtelných postelích tu nechají jen svou nepodstatnou tělesnou schránku a budou pokračovat na své pouti. Dořino vnímání světa tohle vysvětlení nepřijímalo, ale respektovalo.

Vešla do místnosti, provoněné borovicovou větví – byla ráda, že tahle přírodní vůně teď dělá Čeňkovi společnost. Tentokrát přivezla plechovou krabičku s cukrovím pro personál, ale jak ji vyndávala z tašky, řízla se o stříbrné víčko do prstu. Sakra, jak to vyrábějí? Zlobila se. Přes miniaturní chodbičku se prosmýkla do koupelny, aby si pod tekoucí ledovou vodou

ranku zatáhla – krev jí dělala zle, nejednou už ji poslala až za hranici vědomí, nemohla by být jako její máma zdravotní sestra. Ještě nestačila ani otočit kohoutkem, a zaslechla z vedlejší místnosti hlasy. Jeden slabý... až bezbranný. Druhý poklidný, mírný až shovívavý, který klidně odříkával slova:

„Skrze toto svaté pomazání
ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže
milostí Ducha svatého. Amen.
Ať tě vysvobodí z hříchů,
ať tě zachrání a posilní. Amen.“

Lekla se. Co to je? Svátost nemocných? Poslední pomazání? Kruci, co to znamená? Že Čeněk sčítá poslední minuty? Chtěla z té koupelny vylézt, třeba na chodbu, nebo do návštěvní místnosti, zmizet a neslyšet, necítit a nevnímat, jenže to nešlo. Bála se, že tu svátost pokazí a nedopřeje Čenkovi to, o čem křesťané sní... že ta pohádka o věčné duši nebude vyslyšena. Vybavila se jí slova, která kdesi četla na plakátku: *„Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného...“* Dál už si to nepamatovala, vlastně ani nechtěla, to jen její fotografická paměť teď přehrála slova v mozku.

„Bojím se umřít. Kvůli Arnoštovi Adamcovi,“ zopakoval Čeněk to, co říkal před pár dny i jí. Chtěla si zacpat uši, narvat do nich prsty, ale zvědavost byla mnohem silnější.

Muž, zřejmě farář, poklidně zopakoval vyřčené jméno.

„Chcete se, pane Mádle, vyzpovídat?“

Vzduch v koupelně se Doře mihotal před očima, měla pocit, že omdlí, nebo exploduje, nic mezi tím, dívala se na řez-

nou ranku na prstě a vnitřně kolabovala. Copak může u svatě zpovědi být jako nějaký voyeur? Vyšla do chodby a zavřela za sebou dveře, myslela, že dost hlasitě na to, aby oba muže zabrzдила, ale nevěnovali jí pozornost.

Síla víry, kterou mezi sebou ti dva měli, musela být mnohem větší.

V ní se jen stahovala křeč ateisty.

„Zabil jsem Arnošta Adamce,“ hlesl Čeněk, „a teď se bojím jeho duše. Bloudí světem od třicátého května roku 1990, kdy v Habrech...“

Víc Dora slyšet nemohla, vyběhla z místnosti, utíkala jak splašený kůň, běžela nad hranici svých možností, s absencí strachu o dítě, které nosila, hlavu měla těžkou a v dlaních cítila lechtavé pavouky. Naposledy tak sprintovala snad na základce, když běžela na školním oválu patnáctistovku a pak vysílením zvracela do umývadla... I teď jí bylo na zvracení, ale záchvat dávení zaškrtla včas v krku. Zastavila se až u oloupaných venkovních dveří, které ji vyplivly ven, do studeného dne. Větrný vír ji vrhl do chumelenice, která se točila nad poutním domem na Svatém Kopečku jako mlýnek. Přesně jako ten stříbrný mlýnek s hudbou, který jí asi jako pětileté přivezl Čeněk z Prahy. Točila a vytvářela melodii, která příjemně uklidňovala. V hlavě jí rezonoval ten tónový příběh, který ve vzpomínkách nečekaně oživil. Pak o pár let později malý Tomášek mlýnek přetočil, strhl pérko – a krabička už nevykloudila ani pípnutí.

„Paní Síbrtová, co se stalo?“

Moc dlouho si ty tváře, ošlehané od ostrých sněhových vloček, neužila. Ani se nestačila nadechnout, a sestřička už ji zase

vedla zpět, do útrob domu. Nabízela jí kávu, čaj, teplou deku, milé slovo i návštěvu místní kaple... Dora se vrátit nechtěla, ale nezpěchovala se, přišlo jí to nepřístojné, trapné a nevhodné, takže chvílku poseděla v kanceláři a pak se nechala doprovodit až do pokoje číslo římská tři, kde poklidně... jakoby nic... dřímal Čeněk. Sestra ji usadila na židli, která ještě byla teplá, zapnula jakousi relaxační hudbu a zase zmizela.

Dora se otupěle dívala do tváře muže, který tu před pár minutami přiznal, že je vrah. Proč hned vrah? Okřikla se. Mohl třeba toho chlápka srazit autem nebo mu jinak nechtěně ublížit. A teď... teď má strach. Vůbec netušila, kde začít rozmluvu. Dělat, že nic neslyšela? Prozradit? Mluvit? Mlčet?

„Minule jsi mi chtěl říct, kdo je Arnošt Adamec...“ začala nejistě.

Zdálo se jí, že má Čeněk blažený pohled? Že se tváří šťastně? Dokonce až blahosklonně?

„To už není podstatné, Dorko,“ mávl rukou a usmál se. Měla pravdu – nezdálo se jí to.

Začala si namlouvat, že se přeslechla, možná to vůbec neřekl, to jen ona měla v koupelnových mrákotách jakési podivné sny. Zkoušela si vybavit, co se tehdy mohlo stát. Čeněk pospával a hudba jemně šustila vzduchem, když se ona nořila do vzpomínek na svých sedmnáct let...

Vlastně – nešlo to nevrátit se v paměti o rok dřív.

Listopad osmdesát devět, revoluce.

Dnes měla na jazyku spíše pachut' ze závěru toho roku, pachut' smíchanou z medu a pepře, či co to bylo. Doma táta: „Hlavně se, Dorko, do ničeho nemíchej. Za chvílku tohle šílenství pomine a bude důležité, kdo stál na které straně

barikády. A nejlepší je být uprostřed, věř mi. Stejně to bylo i v osmašedesátém. Lidi nakonec dostanou rozum a naše vláda tohle zřízení padnout nedá, za to dám krk. Budovali jsme to tu od osmačtyřicátého, přece nám to tu nějaká banda cápků ze školy a komediantů z divadel nepoloží na lopatky.“ A do toho se nesla na vlně nadšení, vezla se na ní se spolužáky, kteří iluzi sametové revoluce rychle a nadšeně podlehli. Mezi nimi i Pavel. Asi týden stála někde uprostřed. Na hranici mezi dvěma muži – obdivovaným tátou a klukem, kterého milovala. Komu věřit víc? Zkušenostem, nebo intuici, která měla v Pavlově podobě spíše touhu po dobrodružství? Byl dychtivý čtenář historických románů a sám chtěl zažít přelomový bod, který pohne českými dějinami. Když přišla domů s trikolórou na plíšnovém kabátku a s plackou, na níž byl vyveden obrázek Václava Havla, tušila otcův hněv. Psychicky se připravila na střet. Ale byla to střela vedle. Táta, až dosud stojící za bukem, se nečekaně přidal ke stávkujícím, a to ho později vyneslo ještě výš. Dokonce tak vysoko, že do pěti let mohli rodiče opustit 3+1 na Leninově třídě, která byla po revoluci přejmenována na třídu generála Janouška – a postavit si vilku u Žebračky, v údolní nivě řeky Bečvy. V místě, kterému Přerované říkali tak trochu ironicky a závistivě Chudobín. Kdo měl ve městě jméno, prachy a moc, ten si tam nechal postavit dům s výhledem na Národní přírodní rezervaci Žebračka.

Svoboda, které se nadýchli, měla konkrétně pro Doru ještě další a důležitý aspekt. V té době už dva roky věděla, že strýček Čeněk je její biologický otec. Rodiče jí to řekli den předtím, než šla se svými spolužáky do kina Hvězda na hromadné slavnostní předávání občanského průkazu. Přijala tu informa-

ci v poklidu, chápala mámu, že jí jako malé holce nechtěla motat hlavu složitými vztahy, navíc Ludvík byl tak dobrý otec, že nebylo proti čemu vzdorovat. V té době už na Čenka vzpomínala mlhavě. Několik let o něm nevěděla nic, naposledy o něm slyšela v roce 1982, když jí bylo devět a máma jí řekla, že Čeněk emigroval do Německa. Ani nevěděla kam, proč a s kým tam šel – ta zpráva se jí dotýkala jen okrajově, žádná emoce ji neskolila. Konkrétnější obrys dostala takhle informace až o prázdninách roku devadesát, bylo jí sedmnáct a půl a Čeněk si pro ni přijel, aby ji na týden odvezl do Stuttgartu, kde v té době žil. Byla zamilovaná a prosila ho, jestli by s ní na týdenní návštěvu mohl i spolužák Pavel Síbrt. Čeněk souhlasil a rodiče z obou stran taky, takže v polovině srpna nastoupila v šedivém Přerově do Čenkovy renaultu a vystoupila ve městě, které ji uchvátilo svou podobou. Všechno to, co sledovala tajně na rakouských televizních stanicích, co viděla u spolužačky v katalogu Quelle, tu najednou bylo nadosah. Přesně tak si Dora představovala ráj. Nemohli s Pavlem ani dýchat, když je Čeněk pozval do obchodů na Königstrasse, procházeli jimi jako ve snu, radostí z nepoznaného bez sebe, viděli Městské divadlo, uhranuly je Zámecké zahrady, obdivovali Lví kašnu, oddechovali na náměstí Schlossplatz, fotili se u sloupu, postaveného na počest vlády krále Wilhelma I. Württemberského, Čeněk jim ukázal i svou architektonickou ikonu, kostel svatého Eberhardta, kam se chodil modlit za to, aby to v Československu konečně prasklo... Jejich první dotek luxusu je ovlivnil na dost dlouho. Když se vrátili domů, vyprávěli spolužákům o všech vymoženostech západního světa – třeba o tom, jak je překvapilo, že tam na veřejných zá-

chodcích stačí dát ruce pod vodovodní baterii, a voda sama teče. Vzdálíš ruce, a voda neteče... Nebo jim vyprávěli, že ke každému nákupu dostali zdarma igelitovou tašku.

Společnost jim tehdy dělala otcova milenka Johanna, holka o nějakých deset let starší, než byli oni dva s Pavlem. Uměla česky, takže si s ní mohli bez problémů vyprávět, ale Dora na ni tehdy žárlila. I dnes, po letech, se to zdráhala přiznat, protože nežárlila na Johannu jako na Čenkovu přítelkyni, ale kvůli Pavlovi. Nemohla si nevšimnout, jak po té vlnadné ani ne třicátníci mrskal očima, jak po ní slídl pohledem, když se byli koupat ve veřejných lázních. Tenkrát si Dora přišla ještě hranatější, tlustší a nemožnější, úplně šeredná proti křehké Johanně...

Seděla teď u Čenkovy postele a měla na jazyku tisíc slovíček, milion otázek, které by mu chtěla položit, ale on spal a ona v té chvíli jeho blaženého nevědomí zbaběle opouštěla hospic na Svatém Kopečku. Mluvit o banalitách jí přišlo nemístné a ptát se na Arnošta Adamce nevhodné. Důležité bylo, že si aspoň mlhavě vybavila rok devadesát, ale třicátý květen ve svých vzpomínkách už nedohledala. Dost možná, říkala si, že se v tu dobu Čeněk poprvé po emigraci přijel podívat do Česka, není vyloučeno, že ji i krátce navštívil, ale pro ni byl důležitý jen prázdninový odjezd za hranice. Republiky i snů.

Že by ale měla z dnešní návštěvy dobrý pocit, to rozhodně tvrdit nemohla.

Probudila se už v šest hodin. Z postele ale nevstala, aby nezmatla své prostředí v pochvě, obávala se, aby pohybem ne-

rozkolísala svou bazální teplotu a nezískala mylné informace. Z šuplíku u postele vytáhla teploměr, zasunula ho... a pět minut měla stehna semknutá těsně u sebe. Ani mravenec by mezi nimi neproběhl.

Pak otevřela zelený deníček, do grafu pečlivě zaznamenala hodnotu a porovнала ji s předešlými dny. Děťinsky si musela zatleskat – měla o pár stupíneků víc než včera, což mohlo být neklamným znamením toho, že opravdu začínají očekávané plodné dny. Vždycky si schůzky plánovala tak, aby klaply tři dny před a jeden den po ovulaci. Věděla, že mužské spermie přežívají až dvaasedmdesát hodin po pohlavním styku a zralé vajíčko je schopno oplodnění v průběhu čtyřiaadvaceti hodin od uvolnění. Tedy – dost času na pouť jejím tělem. Šárka ale nechtěla nic ponechat náhodě – pokaždé si říkala, že spoléhat se jen na kalendářní metodu a na teploměr by bylo krátkozraké. Vsunula do pochvy prsty, nahmatala v děložním hrdle hlen a pod lampičkou studovala jeho charakter. O chvíli později si do zeleného deníčku napsala: řídký, vodnatý, vysoce kluzký až tažný, dobře hmatatelný mezi stydkými pysky.

Mohla být spokojena, pečlivě naplánovaný lov mohl začít.

Dnes do něj vkládala ještě větší naději. Až doteď k sobě připouštěla samce jen jeden den v měsíci, nikdy ne víc, ale ani méně. Jenže měla na krku čtyřicítku a byla si sakramentsky vědoma, že její šance na otěhotnění se snižují, zkracují a blednou. Proto na sklonku roku vymyslela plán, který jí sice poleze řádně do peněz, ale zase přinese větší naději na těhotenství. Ty chlapy bude do sebe ždímat celé tři plodné dny. Zaplatí jako vždy hotel a všechny další výdaje, což jí – jak si sečetla a podtrhla – přijde každý měsíc o dva až tři tisíce korun

draž. Věděla, že o to více korunek, plomb a pročištěných kanálek bude muset projít jejíma rukama. Ale výdajů nelitovala – koneckonců, nikomu své účty skládat nemusela, s žádným mužem nežila a ani žít nebude. To bylo první, co si uvědomila, když se rozhodla nahradit svou Igliku jiným dítětem. Ne nahradit, ale přebít, přeprat a uzemnit ty emoce! Měla jasno v jednom – nejdůležitější ze všeho je, aby otec neměl jméno, příjmení, adresu, rodné číslo... Prostě nic! Jenom tak její děčko nemůže nikdo ohrozit tak, jak to udělal Atanas Jordan. Měla desítky možností začít si vztah s některým z chlapů ze svého okolí, byla dost vlnadná na to, aby rozjela poměr se svými pacienty nebo s chlápky z baru, ale tohle ona nechtěla. Šlo právě o tu anonymitu. O tu jistotu, že už jí žádný parchant dítě neunese bůhvíkam. Věděla, že kolonka „otec“ v rodném listě jejího děčka musí zůstat navždy, *navždy* prázdná.

Nasnídala se, dala si kafe s mlékem a hltém vlašného čaje zapila prášky. Za okny zuřila chumelenice a ji čekalo dobrých šedesát kilometrů za volantem. Přes esemesku – z telefonu pořízeného jen kvůli oplodňovacímu maratónu – potvrdila samci schůzku v hotelu v Rožnově pod Radhoštěm. Odpověděl, že se těší, a přidal i pár perverzností, které jí přinesly naději, že muž s nickem Miky bude v posteli zdatný.

Výkonný.

Nebo aspoň odvážaný.

Prostě žádný suchar...

Čekal na Šárku před dveřmi do hotelu, choulil se do sebe, ruce vražené hluboko do útrob kapes sportovní bundy. Venku už se stmívalo, takže si jen podali ruce, zamumlali pozdrav a vešli dovnitř k recepci. Nahlásili se každý do jiného pokoje,

nikdy nechtěla komplikace a už vůbec netoužila vidět jeho občanský průkaz. Pobyt zaplatila ze své kreditní karty a pozvala neznámého muže do baru, aby si před sexem trochu rozproudili krev. Když se chlap odstrojil z čepice, bundy a kapuce, trochu jí zmrzla pusa. Chlap? Bože! Jestli ten kluk měl dvacet, tak moc. Uvědomovala si, že co do věku by mohl být její syn, a přišlo jí značně přes čáru souložit s takovým chlapečkem. Jenže začít tohle rande naslepo výčitkou, že se jí po síti představil jako osmatřicetiletý Miky, to jí zase přišlo trapné.

Sotva sedli ke stolu, kluk se rozpovídal. Neměl dobré svědomí, takže hned vyklopil, že má třidvacet, končí vysokou školu a tohle setkání si domluvil natruc svým rodičům, kteří se rozvádějí, a on je chce potrestat tím, že odešel z domu a neřekl jim, kam jde. Na úvod to bylo pro Šárku poměrně hořké sousto. Za celou dobu nic podobného nezažila. Muži s ní obvykle netrpělivě koketovali, nebo chtěli jít rovnou na věc, někteří se ujišťovali, že opravdu nepůjde o placený sex, jiní ji chtěli přesvědčit, že nejsou kurevníci a takhle si rande domlouvají „poprvé“. Necháпали, že ona nemá zájem o jejich těla, duše, slova, srdce a mozky, ale jen a jen o jejich anonymní sperma. A tenhle kluk, který se zcela jistě ani nejmenuje Miky, tu na ni vyklopí nepovedenou rodinnou komedii, ve které hraje hlavní roli utrápená matka a fotr s hysterickou milenkou, která se u nich provařila na Štědrý den, zazvonila u dveří, vtrhla do bytu a usvědčila Mikyho otce z mnohoženství.

Tohle musela Šárka spláchnout dalším panákem, tentokrát dvojitým – a stejný nášup dopřála i svému dočasnému společníkovi. Zdálo se jí pak, že se mu z toho přísunu alkoholu motá hlava, takže dalšího frtána už neobjednávala a raději

s klukem odešla na vzduch. Nejdříve ho donutila, aby zavolal matce a oznámil jí, že odjel na dva dny na silvestrovskou party s kámoši, ale zapřísažala ho, aby neřekl kam. Prostě žádné podrobnosti! Teprve pak zklidněného hochu naložila do výtahu a vyjela s ním do druhého patra. Nikdy předtím tu nebyla, takže chvílku bloudili po nepřehledných chodbách, než našli jeden z jejich dvou pokojů. Vložila kartu do zámku a uviděli vkusně zařízený pokoj, který byl příslibem příjemně strávených dvou dnů. Šárka hodila svůj batoh na dno skříně, vytáhla z něj jen osušku a prádlo, zalezla do koupelny a vyzvala Mikyho, aby zatáhl žaluzie. Když se za deset minut vymotala voňavá a nachystaná ze sprchy, seděl on v bundě na posteli a hrál na mobilu nějakou střílečku. Dokonce u toho dělal takové to: „dff, áuuu, dff, áuuu“. Tak tohle se jí fakt ještě nestalo... Cosi se v ní zaseklo.

Podívala se na něj očima matky, která kárá syna za jeho nevhodně přešlapy. Asi byl na přísné pohledy zvyklý, takže rychle vstal, odhodil telefon a poslušně odešel do koupelny, kam ho pohybem ruky nasměrovala. Ještě mu do dlaně vtiskla bílý froté ručník, který tu nafasovali, a mýdlo s vůní levandule, kterou na mužských tělech milovala. Lehla si do postele a v duchu si představovala, jak asi bude vypadat sex s takovým jelimanem. S takovým klukem! Bála se trapnosti té chvíle, kdy do sebe bude pouštět hochu, který má zřejmě s milováním mizerné zkušenosti. Ani těch třiadvacet let mu nevěřila...

Přišel za chvílku, na sobě ještě kapky vody, které mu přes klíční kosti kapaly dolů. Byl moc pěkně stavěný, pevný, měl vypracované bicepsy a nádherné ruce s dlouhými prsty. Už viděla ty prsty ve svém klíně... dokonce začala zapomínat

na svoje prvotní rozpaky a její tělo se začalo rozpalovat vzrušením. Miky nad ní stál, prohlížel si ji, jako kdyby, jako kdyby... Pak jí to docvaklo!

„Ty jsi ještě nikdy neměl ženskou?“

Neodpověděl, jen se usmál. Omluvně, stydlivě.

„Kolik ti je doopravdy?“

„Osmnáct,“ řekl po chvilce. A pak se opravil: „Teda teprve mi *bude* osmnáct...“

Šárka myslela, že se zhroutlí, měla sto chutí sbalit se a jít, vlastně spíš utéct – a už se sem nikdy nevrátit, zamknout za sebou všechna tahle rande naslepo a smířit se s tím, že už žádné děcko nebude. Prostě nebude! Její zelený deníček, plný informací a statistických čísel, takový trapas ještě nezaznamenal. Zaučovat školáka? Ukázat mu, jak se drží ženská? Vést ho, aby věděl jak a proč? Navigovat ho? Dělat mu učitelku?

„Do hajzlu!“

Vstala, aby si zapálila, i když věděla, že by tady kouřit neměla, dokonce ji k tomu nabádala i cedulka s nápisem *no smoking* – jenže ten pocit byl pro ni tak šílený, že nemohla jinak. Ale... všimla si, že se mu líbí, nebylo možné nevidět jeho vzrušení. Nakonec se rozhodla, že zbraně nesloží, naopak jich využije. Koneckonců, ujistila sama sebe, přece si ho nebudu brát za manžela, nebudu mu děcko vodit na sudé víkendy a handrkovat se s ním o alimenty, jde jí jen o jeho materiál, který bude zřejmě kvalitní a hojný.

Tipla cigáro, vydechla dým a lehla si, Miky ji následoval.

Kdyby věděla, že dva dny z té postele skoro nevyleze, asi by se tak nebránila. Byl učenlivý, měl temperament a cit pro situaci, ovládal milostnou předehru i lehké orální praktiky,

ona ho pak lehce a nenásilně nasměrovala do vyššího stupně rozkoše. Počítala si polohy i čísla, aby je hned zítra mohla zanést do grafu, který jí dá odpověď na otázku, o kolik procent předčil Miky všechny její dosavadní milence. Udělali si pauzu akorát na jídlo a na silvestrovský přípitek, díky němuž bylo ráno ve sprše ještě příjemnější a divočejší. Když se loučili, zeptal se jí, jestli by se zase mohli vidět. Mazlil se s ní slovy, když říkal, jak je krásná, útlá a sošná... modrooká a andělsky blondatá... jak má dívčí prsa a svůdnou šíji. Ona ale na něho vyvalila a oči a víc vykřikla, než řekla: „Ne, to je vyloučeno, my dva se už nikdy vidět nesmíme!“

Doma pak na tenhle zážitek potřebovala celé tři stránky zeleného deníčku, protože popsat dopodrobna tuhle smršť, to by se do pár vět nevměstnalo. Nakonec usoudila, že byla blbá a předpojatá, když na sexuálních seznamkách lovila v kategorii 35 plus. Věděla, že tihle staříci jí už nemůžou nikdy předvést to, co kluk, který ještě ani nestačil dorůst do maturitního obleku...

Hospoda U Kouzelníka patřila k vyhlášeným pražským hostincům prvorepublikového stylu. Stála ve starobylé malebné části Hradčan pod Loretou na Novém Světě. Tuhle hospodu tu musel pamatovat snad ještě Hašek – v té době se ale jmenovala Šmuclerka, později bylo ve vývěsním štítu napsáno U Přichystalů, za komunistů to místní štamgasti znali pod názvem Dukla. Když hospodu s bytem koupil v jednadevadesátém roce Čeněk Mádl, dal jí do vínku název U Kouzelníka.

Občas, když v lokále nebyl šrumelec, vytáhl své kouzelnické propriety a ukázal chlapům pár kouzel, při kterých jim lezly oči z důlků. Posledních pět let se o hospodu starala Johanna s Martinem, zaměstnávali dva číšníky a jednoho kuchaře – a docela jim to tu sypalo. Zvláště o prázdninách, když byla v provozu blízka letní scéna divadla Ungelt. To se pak lidi po představení stavili na jedno nebo na dvě a někteří odcházeli až nad ránem.

Dnes Johanna Mádlová hospodu zavřela, personálu dala volno a na dveře napsala cedulku se vzkazem *Sanitární den*. Martin s Maxem odjeli na dvoudenní návštěvu k jeho rodičům a ona zamířila na Vysočinu, aby v obci Habry našla svého manžela a domluvila se s ním na rozvodu, dělení majetku i na finančním vyrovnání. Říkala si, že pět let je na jeho trucování už dost, za tu dobu už určitě vydoutnal a jejich honor se neponese v tak vzrušeném – až nenávistném duchu – jako kdysi. Byla přesvědčena, že pro něj nevezde špatné zprávy, Čeněk byl kus jejího krásného života, určitě ho nechtěla připravit o majetek nebo ho ošidit. Za posledních pět let s Martinem naškudlili půl milionu korun – a tuhle částku hodlali poslat na Čeněkův účet za příslib toho, že to přijme jako majetkové vyrovnání před rozvodem. Samotný rozvod už pak bude jen formalita. Roky spolu nežijí, nevidají se, Johanna má přítele a s ním dokonce dítě – tak jaképak problémy? Věděla, že hospoda má hodnotu mnohem vyšší, ale na druhou stranu doufala, že Čeněk bude rozumný a nepřijde s požadavky, které by byly nad jejich síly. Vlastně... celé to dělala hlavně kvůli Martinovi, často si stýskal, že pracuje na cizím, když mu z hospody nepatří ani parketa. A taky mu vadil ten název...

Staří štamgasti, když popili přes míru, ho občas s úšklebkem popichovali, ať jim ukáže nějaký trik, ať předvede nějaké to číslíčko. Jenže Martin uměl jen jedno dětské kouzlo s kartami – a to ještě dost chabě. Nejvíc mu ale vadilo, že cedule s nápisem U Kouzelníka je odkazem na jeho předchůdce, na chlápka, po kterém zdědil ženu i postel...

Cesta Johanně příjemně utíkala, ve vesnicích potkala několik skupinek Tří králů, u jedné zastavila a hodila dětem do zapečetěné pokladničky pětistovku. Nikdy nebyla škrob a na charitu obvykle přispívala ráda – už doma, ve Stuttgartu. Když bankovku do kasičky vkládala, řeklo jí jedno z děcek: „Bůh vám to oplátí, něco si přejte.“ Usmála se na něj a pohladila ho po tváři, chlapec určitě nebyl o moc starší, než její Max. Ona si v tuhle chvíli přála jen jedno – aby jednání s Čeněkem dopadlo tak, jak si vysnila. Věřila, že osobní návštěva bude nejvhodnějším prostředkem k jejich usmíření, koneckonců prožila s ním čtvrt století života, po takové době se snad lidi nejsou schopni úplně odcizit. Oni dva se neviděli pět let, naposledy přijel do Prahy, aby podepsal papíry o popření otcovství, které chtěla mít Johanna před porodem v pořádku. Jako její manžel by po porodu byl automaticky považován za tátu jejího dítěte – jenže Martin se ke svému potomkovi hrdě hlásil a přál si, aby jeho syn přišel na svět i s jeho příjmením. Čeněk byl naštěstí rozumný, nedělal s ničím problémy, jen ta jeho trucovitá zatvrzelost ho donutila sbalit si věci a odejít. A přitom nemusel – nevyhazovali ho! Nic o něm potom nevěděla, zapracoval na tom, aby zmizel z jejího života, změnil si telefonní číslo i mail a poštu si nechával posílat na novou adresu. Johanna ji moc dobře znala, do Habrů jez-

dili za Čeňkovou matkou a sestrou Anežkou – když tchyně zemřela, zůstala švagrová v rodném domě a oni ji s Čeňkem vždycky párkrát do roka navštívili. Johanna za ni obvykle jezdila ráda, byla mentálně postižená, ale úplně soběstačná, bezelstná, upřímná, přívětivá, pohostinná. Než máma zemřela, naučila Anežku všechno, co bude potřebovat, takže Čeňek obvykle dohlédl jen na to, aby měla zaplacené účty, a dbal, aby jí nikdo neublížoval nebo se jí nepoškleboval. Posílal peníze její sousedce s prosbou, aby na Anežku v případě potřeby dohlídla... třeba kdyby potřebovala k lékaři nebo na úřad.

Když měla Johanna zazvonit na dveře domu, v němž už skoro šest let nebyla, měla srdce až v krku. Její muž byl sice v podstatě dobrák, ale někdy uměl být pořádný cholerik, kolem kterého – když se naštvál – lítaly třísky. Bála se, aby nevybublal a neudělal nějakou scénu, po níž by se musela sbalit a s nepořízenou odjet domů. Kdysi, vzpomněla si právě, se pohádali kvůli pomuchlanému polštáři, ona mu vyčítala, že ho žmolá a láme, zatímco on... Čas na tuhle vzpomínku už ale nedostala. Ve dveřích stála Anežka, drobná, schoulená, neuvěřitelně vráscitá a šedivá, rozhodně vypadala na víc než na svých osmašedesát let. Johannu uvítala s otevřenou náručí. Neuměla dohlédnout do důsledků lidských vztahů, nebyla schopna nemít svou švagrovou ráda jen proto, že podvedla jejího bratra s mladým mužem a udělala si s ním dítě. Takové myšlenky byly Anežce vzdálené, žila jen tím, co je, popřípadě co ji čeká, výčitky a nevráživosti neměly v jejím srdci prostor.

Objaly se a v tom gestu byl cítit oboustranný, příjemný smír. „Čeňek je doma?“ zeptala se Anežky.

Švagrová se na ni podívala jako malé dítě, které maminka omylem zapoměla ve školce. Nešťastně, ale s jakousi důvěrou v očích.

„Čeněk? Johanno, brácha už se mnou od listopadu nebydlí...“

Myslela, že se přeslechla. Jenže pak jí to docvaklo. No jistě, donchuán Čeněk Mádl měl určitě i po sedmdesátce apetit, který by skolil skupinu dychtivých, nadřzených ženských. U jedné z nich určitě zakotvil, neuměl být sám, ženský klín pro něj byl odjakživa droga, na které ujížděl. Nemohla si teď nevzpomenout, jak ji tím trápil... až do masa drásal. Kdyby ho tak nemilovala, nikdy by to neustála. Jeho neustálé avantýry s milenkami byly pro ni v čase jejího mládí lekcí sebeovládání. Jenže věděla jedno – buď Čenka přijme i s jeho slabostí pro děvky, nebo se s ním rozejde. Obě možnosti pro ni byly bolestné, druhá varianta ale trýznivější než ta první. Takže trpěla, zatracovala ho, nadávala mu, jednou mu vrazila takovou facku, až slítl ze židle... ale opustit ho nedokázala. Dokonce mu byla ochotna tolerovat i to, že on nechtěl za žádnou cenu dítě, i když ona ho o něj žádala, prosila ho, doprošovala se, přesvědčovala, brečela, vyhrožovala... Když potkala Martina, bylo jí pětáctýřicet a její biologické hodiny už měly takřka odbito, v ní se ale cosi zlomilo, jako když v hodinkách praskne pérko a přestanou tikat. Bliklo jí, že je to poslední šance. Poslední! Podařilo se jí citově se odpoutat od Čenka, bláznivě – jako pubertální holka – se zamilovala do Martina, otěhotněla s ním a porodila zdravé dítě. Tisíckrát si přitom za těch devět měsíců vzpomněla na švagrovou Anežku, která se rodičům narodila až po čtyřicítce, jako nečekaný a nechtěný „výškrabek“. Tchyně vždycky říkala, že

je Anka opožděná, protože ji měli pozdě, že už jí neměla z čeho předat sílu, důmysl a zdraví... Kolikrát si Johanna v hlavě promlela tuhle větu a děsila se, že i její dítě bude mít diagnózu, že se mu budou děti pošklebovat jako přibrzděné Anežce... Maxiík byl ale povedené děcko, rozhodně neměl problémy s bystrostí, dokonce se jí zdálo, že je chytřejší než ostatní kluci jeho věku... Zároveň si ale uvědomovala, že jako *stará matka* si svého syna idealizuje... až zbožšťuje.

Chtěla se teď Anežky zeptat, kam se Čeněk odstěhoval, a poprosit ji o kontakt, ale švagrová kamsi zmizela, chvíli nebyla vidět ani slyšet... Zato sousedka, která Anku hlídala, byla pohotová. Viděla, že někdo vchází do domu, a přispěchala na kontrolu. Když viděla za stolem v kuchyni sedět Johannu, omlouvala se za ten vpád a vysvětlovala, že před časem Anežka pustila do baráku dvě cikánky, které prodávaly duchny, předtím zase ženskou s chlapem, kteří jí nabízeli motorovou pilu... Anežka opravdu nebyla opatrná – i ji nechala samotnou dobrých pět minut, než se vrátila ze spižírny, odkud Johanně nesla čerstvě pocukrovanou bábovku. Vyčítat jí to ale nechtěla. A Anka, sotva sedla za stůl, stejně hned spustila: „Čeněk umírá, má rakovinu. Starala jsem se o něj, ale už to nešlo a pan doktor ho poslal umřít do jednoho domu, kde se o něho postarají. Víš... já jsem se snažila, ale pak jsem to nezvládala...“ Krčila rameny, obličej kroutila do šílených grimas, kývala se ze strany na stranu, z rozpaků se plácala po temeni hlavy.

Johanna nemohla ani polknout, musela na talíř vrátit i bábovku, kterou si vzala do ruky. Byla to rána přímo mezi oči. Na čele jí vyrazil pot a našel si cestu až do rýhy nad nosem.

„A adresu na něj máš, Anežko?“